selle peale suud lahti ei teinud, küssis kuningas wõera mehhe käest: „Mis siño nimi on?“ — Wiin! — kostis kange mees. „Wiin, wennike wiin!“ üdis kontnik: „peab mulle essimeseks rigiwürstiks jäma“ — ja „„Wiin, wiin!““ möuras kõik surma- ning warjo koggodus ühhest suust ja põrgo aud kollas wasto. F. K.

---

## Waine Lazarus.

(Üts mõistukõnne.)

Waine Lazarus olli omma wisi perra rikka mehhe lähwe een maan, nink penni laksiwa temma paisid. Tulli tõine waine, Zadok nimmi, näije Lazarust temma willitsusen, hallest omman sõamen temma päle, aste temma mannu nink üttel: „Anda ei jõwwa ma sulle middagi; olle essike waine ni kui sinna, ja mul om hulgakest latsi toita; ent minna olle paisist wabba. Seperrast jätta lubba, et minna ossa wõtta sest põetamissest, mes sinnule neist armsist pennist saap, ke ütsinda sinno päle hallestawa. Ärra lasse neil minnule kaugamba häbbi tetta.“ — Ni üttel temma, nink pissara tulliwa temma silmi. Sis künit temma waise Lazarusele kät nink üttel: „Tulle minnoga; mul om üts korjus. Sääl tahhame sinno põetada, ni kui meije jõud kannap; nink jääp minno omma laud tühjas, sis tahha ma



sinnule leiwa-rasokessi rikka mehhe lähwa päält korjata.“ — Kui temma neid sõnnu olli üttelnu, wõt Lazarus temma käest kinni nink üttel: „Häälmelel lähhä ma sinnoga; omma helde sõame perast ollet sinna ärrawallitsedu, minnule taiwast awwada nink minno ello perramätsid tunde mulle kergendada. Mul om ennege weel weidi ilma päal waja; ent kuis wõis minna sinnule sedda önsust keelda, mes sinna hennele walmistat!

Nemma lätsiwa nink saiwa ütte kawwelisse korjuse lähwe ette, kel pilliroone kattus olli, nink Zadok weije Lazarust sisse, ja Zadoki naine wõt tedda terretamissega wasta nink walmist temmahe pu-lehtist nink samblist wodet kambrekeste, nink nemma sadiwa waist Lazarust sinna sisse ja panniwa tedda selle pehme wote päle. Sis läts Hanna, Zadoki naine, nink tõi pima kausikessega ja ängas Lazarusele juwwa. Ent Lazarus üttel: „Andke mulle üts sõõm wet; pallawus om minno sõamen, ja mul om kange janno.“ Sis rühk Hanna ja tõi wärsket wet lättest, nink Zadok jahhut Lazaruse põski ütte õllipu ossaga.

Lazarus uino rassedaste maggama, sest et lõuna aig olli ja wäga lämmi. Kui temma nüüd maggas, sis kaitsiwa Zadok ja Hanna kärblassi temma päält nink jahhutiwa tedda; ent Lazarus narat unnen. Sis kaijewa Zadok nink Hanna rõmoga tõine tõise päle nink ütliwa illakeste: „Oh, kui temma meije man ärrasüttis!“